

staar at læse i Rigsdagstidende for 24. Februar 1921, Sp. 4288 — „det var ikke min Tanke at ville paatvinge Tjenestemændene en saadan Nyordning; hvis der skulde vise sig at være et overvejende Flertal af Tjenestemænd imod den, skulde det have sit Forblivende ved den bestaaende Ordning“, og senere siger den højtærede Minister: „Nu var Tjenestemændenes afgjorte Holdning mod dette Forslag afgørende for mig; jeg maatte staa ved, hvad jeg en Gang havde sagt, at hvis der viste sig Stemmning derimod, vilde jeg ikke gøre noget Forsøg paa at presse den Forandring igennem“. Ja, saadan saa den højtærede Minister paa Forholdene i 1921, men allerede da vi naaede Februar 1922, altsaa Aaret efter, fremsatte den højtærede Minister atter sin Yndlingstanke. Læser man Rigsdagstidende Sp. 4853, ser man, at den højtærede Minister siger: „Jeg havde tænkt mig som en Mulighed — en Mulighed, der ogsaa var til Behandling i Fjor —, at man kunde lade den tilbageblivende Del af Konjunkturtillæget fordeles efter Forsørgerhensynet og derved lette Overgangen noget mere for de Tjenestemænd, der er Forsørgere, navnlig for dem, der har en stor Børneflokk.“ Men den højtærede Minister angiver Grunden, hvorfor det ikke blev til noget, og det var, fordi Lønningsraadet fraraadede det ved at henvise til Tjenestemændenes Stilling til Spørgsmaalet under Forhandlingerne det foregaaende Aar. Men Lønningsraadets Raaden til at gaa bort fra den Tanke har ikke været tilstrækkelig stærk for Ministeren, for allerede i Februar 1923 kommer Ministeren tilbage til det samme Spørgsmaal. Den højtærede Minister oplyser derom — det ses Sp. 4201 —, at „under Forhandlingerne modsatte Tjenestemændenes Repræsentanter sig imidlertid bestemt, at der gjordes nogen som helst Forskel mellem gifte og ugifte“, men han følger til: „Regeringen kunde ikke fravige Forsørgerstandpunktet“. Der ser man Udviklingen hos den højtærede Minister gennem Aarene 1921, 1922 og 1923. Han begynder med ikke at ville gennemføre det mod Tjenestemændenes Ønske, men Tanken vokser sig stærkere og stærkere, saa at han i 1923 maa staa og sige: Regeringen kunde ikke fravige Forsørgertillæget. Og senere, under Sagens anden Behandling, oplyser den højtærede Minister, at Tjenestemændene under Forhandlingerne fastholdt meget bestemt deres Modstand mod Forsørgerprincippet, og det var egentlig nærmest paa dette, at Forhandlingerne strandede. Som ærede Med-

lemmer ved, fik Ministeren alligevel paa Trods af Tjenestemændenes Modstand to Skalaer i Konjunkturtillæget, en for gifte og en for ugifte, og disse to Skalaer har vi jo endnu. Derfor forekommer det mig fejlagtigt, naar Ministeren vil begrunde sit Forslag om Indførelse af Forsørgertillæg nu med, at der allerede er indført Forsørgertillæg. Den højtærede Minister maa ikke glemme, at dette Forsørgertillæg er indført imod Tjenestemændenes Ønsker. Jeg haaber derfor, at der i dette høje Ting vil være saa megen Modstand imod Forsørgertillæget, at det ikke vil blive gennemført imod Tjenestemandorganisationernes Ønske.

Jeg kan fuldt ud tiltræde, hvad det ærede Medlem Hr. Parkov sagde om Spørgsmaalet Forsørgertillæg, da han pegede paa den store Mangel, der er ved, at dette Tillæg ikke foreslaas gjort glidende. Den højtærede Minister sagde ganske vist i sin Forelæggelsestale, at efter at Kronen nu er fastlagt, vil Prisniveauet kun ændres med lignende smaa Forhøjelser og Sænkninger som dem, man kendte før Krigen. Heri tror jeg, den højtærede Minister har Uret. Der er ingen Tvivl om, at vort Prisniveau er for højt i Forhold til Parikronen, og der er derfor for mig ingen Tvivl om, at Pristallet skal længere ned, inden vi kommer til det hvilende Prisniveau, det, som Ministeren allerede ser. Derfor forekommer det mig skæbnesvangert at tage det glidende Moment bort fra Lønningstillæget, før vi er naaet til det nogenlunde faste Prisniveau, som sikkert vil ligge mindst 10 Points lavere end det nuværende Pristal. Hvis det kunde tænkes, at Ministeren fik Flertal i Rigsdagen for at gennemføre dette Forslag om at fastlægge Løntillæget, vilde det medføre en stadig politisk Kamp om Tjenestemændene og om Tjenestemandslønningerne, og noget saadant er ikke gavnligt hverken for Tjenestemændene eller for det politiske Liv. Jeg maa derfor sige, at under de kommende Forhandlinger vil den højtærede Minister ikke finde det radikale Venstre villigt til at gaa med til et fastliggende Forsørgertillæg.

De foregaaende Talere har omtalt Stedstillæget, der foreslaas forhøjet. Jeg maa ligesom Ordførerne for Venstre og de Konservative beklage, at man vil gaa bort fra den Stedstillægssats, som fastsattes i 1925, samtidig med at man vil forhøje Stedstillæget saa meget som med 135 Kr. for Københavns Vedkommende. Jeg ser ikke Logikken i dette, idet Stedstillægets Højde maa ses i Forhold til Skatternes Højde og